

NORGES HØYESTERETT

Den 26. oktober 2004 avsa Høyesterett dom i

HR-2004-01787-A, (sak nr. 2004/610), sivil sak, anke,

A kommune

(advokat Leif Oscar Olsen – til prøve)

mot

B

(advokat Knut Martin Andreassen)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Coward**: Hovedspørsmålet i saken er om en avtale om omplassering av en arbeidstaker kan settes til side som ugyldig etter avtaleloven § 36.
- (2) Konkret gjelder saken en avtale som ble inngått 18. september 2000 mellom A kommune og B om omplassering av ham fra X bofellesskap – senere stort sett omtalt bare som X – til en annen arbeidsplass i kommunen, Y. X er en bolig for autister, og B var ansatt som hjelpepleier/miljøarbeider der. Bakgrunnen for omplasseringsavtalen var en hendelse 4. juli 2000 – senere omtalt som tvangsepisoden – der B brukte tvang overfor en av beboerne, en psykisk utviklingshemmet autist. Dette førte til at en annen ansatt ved X sendte en klage til Fylkesmannen i Aust-Agder. Med bakgrunn i hendelsen innkalte kommunen B til et møte i slutten av august 2000, og i et møte i september 2000 ble så omplasseringsavtalen inngått.
- (3) I et brev fra april 2001 anførte B ved sin advokat at avtalen var ugyldig, og ved stevning 31. oktober 2002 til Sand tingrett reiste han sak mot A kommune med påstand om at omplasseringsavtalen skulle kjennes ugyldig, og at han skulle tilkjennes erstatning for tapt inntekt og oppreisningserstatning. I tingrettens dom 16. mai 2003 ble kommunen frifunnet. Domsslutningen lyder slik:
 - ”1. A kommune frifinnes for saksøkerens påstand punkt 1 til 3.
 2. B dømmes til innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom å betale 25.000 – tjuefemtusen – kroner i saksomkostninger til A kommune v/Ordføreren, med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum, for tiden 12 – tolv – prosent årlig rente, fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.”

- (4) B anket til Agder lagmannsrett, som i dom 27. januar 2004 ga ham medhold i kravet om at avtalen skulle kjennes ugyldig, og i kravet om erstatning for tapt inntekt, mens oppreisningserstatning ikke ble tilkjent. Domsslutningen lyder slik:

- ”1. Omplasseringsavtalen av 18. september 2000 mellom A kommune og B er ugyldig.
2. A kommune betaler erstatning til B for påførte merutgifter med 46.500 – førtisekstusenfemhundre – kroner, for lidt inntektstap med 40.000 – førtitusen – kroner og for fremtidig inntektstap med 80.000 – åttitusen – kroner, med tillegg av den til enhver tid gjeldende forsinkelsesrente fra forfall til betaling finner sted.
3. A kommune betaler saksomkostninger til B, for tingrett og lagmannsrett med til sammen 175.917 – etthundreogsyttifemtusennihundreogsyttien – kroner, med tillegg av den til enhver tid gjeldende forsinkelsesrente fra forfall til betaling finner sted.
4. Oppfyllelsesfristen for beløpene under punktene to og tre foran er 2 – to – uker fra dommens forkynnelse.”

- (5) A kommune har anket til Høyesterett over bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen i lagmannsrettens dom. B har ikke angrepet avgjørelsen om ikke å tilkjenne ham oppreisningserstatning, men har for Høyesterett anført også avtaleloven § 33 og bristende forutsetninger som grunnlag for at avtalen er ugyldig. For Høyesterett er det lagt frem en del skriftlige erklæringer fra parter og vitner og foretatt bevisopptak av til dels de samme personene. Det er også lagt frem noen nye dokumenter. For de spørsmålene saken nå gjelder, står den likevel i det vesentlige i samme stilling som for lagmannsretten.
- (6) Den ankende part – A kommune – har i hovedsak anført:
- (7) Bs opptreden ved tvangsepisoden innebar et graverende brudd på reglene i sosialtjenesteloven kapittel 6A. Inngrepet hadde ikke hjemmel i § 6A-4, og gjennomføringen var ikke i samsvar med § 6A-3. Å følge lagmannsrettens syn vil innebære en svekkelse av vernet for psykisk utviklingshemmede mot å bli utsatt for urettmessig maktutøvelse fra ansatte.
- (8) Vurderingen av tvangsepisoden i forhold til sosialtjenestelovens regler er viktig ved en arbeidsrettslig vurdering. Det må stilles et særlig krav om tillit til den som skal arbeide med autister, og lagmannsretten tar feil når den uttaler at en riktig reaksjon her ville vært en irettesettelse eller en advarsel. Prinsipalt anføres det at tvangsepisoden gav kommunen adgang til ensidig å omplassere B, og i alle fall måtte spørsmålet være så tvilsomt og vanskelig at kommunen hadde grunnlag for å si til B at det forelå et tillitsbrudd, og at man måtte forhandle om en omplassering.
- (9) Når det gjelder gyldigheten av omplasseringsavtalen, jf. avtaleloven § 36, må det rettslige utgangspunktet være at hvis det er saklig grunnlag for en ensidig beslutning om omplassering, er en slik avtale som den store hovedregel gyldig. Foreligger det ikke saklig grunnlag for ensidig omplassering, vil gyldigheten avhenge av en bred samlet vurdering, der den arbeidsrettslige vurderingen er ett av flere momenter, og der man har for øye at ugyldighetsnormen i § 36 er streng. Lagmannsretten stiller nærmest opp et objektivt ugyldighetsansvar for tilfellene der det i ettertid skulle vise seg at det ikke var

grunnlag for ensidig oppsigelse eller omplassering. En slik rettsforståelse avskaffer langt på vei avtalen som virkemiddel nettopp i tvilsomme saker der det er særlig behov for en omforent løsning.

- (10) I sin konkrete vurdering bygger lagmannsretten på tre faktiske forutsetninger som alle er uriktige: at kommunen hadde bestemt seg for omplassering allerede før møtet 28. august, at kommunen i dette møtet forstod at B var uvillig til å forlate X, og at B ble stilt overfor et ultimatum i møtet 18. september. Men også om man skulle være enig med lagmannsretten i disse forutsetningene, står avtalen seg. Kommunens fremgangsmåte kan ikke kritiseres. Det ble ikke utøvd press i møtene, selv om situasjonen nok i seg selv var presset. B fikk god mulighet til å uttale seg om beskrivelsen i klagen av tvangsepisoden, han fikk vite om adgangen til å ha med en tillitsvalgt, og han hadde med en slik representant i det andre møtet. Han hadde også god tid til å områ seg før avtalen ble inngått, og kom ikke med noen formell protest før i april 2001.
- (11) I vurderingen av avtalens innhold er det viktig at den gjaldt omplassering, ikke oppsigelse. Stillingen på Y var en ordinær hjelpepleierstilling på samme nivå som den i X og med samme prestisje. Lønnen var riktignok lavere, men det skyldtes færre kveldsvakter, ikke lønnspllasseringen.
- (12) Når det gjelder erstatningskravet, bestrides ikke tapets størrelse, men derimot at det foreligger ansvarsgrunnlag og årsakssammenheng.
- (13) A kommune har nedlagt slik påstand:
- ”1. Tingrettens dom, domsslutningen punkt 1, stadfestes.**
- 2. A kommune v/ordføreren tilkjennes saksomkostninger for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett med tillegg av lovlig fastsatt rente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen og til betaling skjer.”**
- (14) Ankemotparten – B – har i hovedsak anført:
- (15) Omplasseringsavtalen er ugyldig ikke bare etter § 36 i avtaleloven, men også etter § 33 og på grunn av bristende forutsetninger. Det skal ikke være lett å omgå oppsigelsesvernet etter arbeidsmiljøloven. Skal slike avtaler godtas, må det enten foreligge et holdbart grunnlag for oppsigelse, eller begge parter må velge omplassering uten press og ut fra sine egne interesser.
- (16) Her har kommunen forutsatt at tvangsepisoden gav grunnlag for oppsigelse. Denne forutsetningen er uriktig, og det må føre til at omplasseringsavtalen er ugyldig. Kommunen fikk Bs aksept av avtalen gjennom et rettsstridig press, ved å gi ham valget mellom omplassering og å stå uten arbeid.
- (17) Kommunens troverdighet i forbindelse med prosessen er liten; på flere punkter er kommunens utsagn på forskjellige tidspunkter ikke innbyrdes forenlige. Der det er tvil om hva som skjedde, må man bygge på Bs forklaring.
- (18) I en konkret vurdering i forhold til avtaleloven § 36 taler en rekke momenter for at avtalen om omplassering må sees som ugyldig. B aksepterer riktignok at hans opptreden

4. juli 2000 var i strid med de meget strenge vernereglene i sosialtjenesteloven, men maktbruken var beskjeden og lite integritetskrenkende i betraktning av situasjonen og formålet med å bruke makt. At C rev i stykker tøy, var ikke en engangshendelse, men noe som stadig gjentok seg og medførte store utgifter. Før denne episoden hadde B vært ansatt i kommunen i syv år, og i fem år i X som primærkontakt for C, uten å ha fått noen anmerkning, advarsel eller kritikk fra arbeidsgiveren.

- (19) Kommunens fremgangsmåte må kritiseres på en rekke punkter: Omplaseringsavtalen lå nær opp til et enkeltvedtak, men forvaltningslovens saksbehandlingsregler ble ikke fulgt. Kommunen var den sterke part, men opptrådte lite profesjonelt. B ble satt under press i det første møtet og fikk et ultimatum i det andre møtet. Kommunen visste at han ønsket å fortsette i stillingen i X, og at det ikke var grunnlag for oppsigelse, men villedet ham til å tro at han ville stå uten arbeid hvis han ikke tok imot tilbudet. Han fikk ingen områdingstid i møtet i september. Det deltok riktignok en tillitsvalgt der, men hun var urutinert.
- (20) Den ellers ganske høye terskelen for ugyldighet etter § 36 må senkes når det som her gjelder et så sentralt gode som retten til arbeid. Det må også tas i betraktning at det var infamerende for B å bli omplassert med bakgrunn i tvangsepisoden.
- (21) Også etterfølgende omstendigheter har betydning: Etter at avtalen var inngått, viste det seg at jobben på Y langt på vei var en vaskestilling – en annen hjelpepleier fortalte at vasking utgjorde 60 prosent av arbeidet. Reelt innebar omplassering en degradering. B ble sykmeldt like etter avtaleinngåelsen, og på nytt etter halvannen dag i arbeid på Y i begynnelsen av oktober 2000. Spørsmålet om gyldigheten av avtalen ble tatt opp i et møte 1. november 2000, ikke først i april 2001, slik kommunen hevder.
- (22) Det fremgår av det som er anført om ugyldighetsspørsmålet, at kommunens opptreden er klart erstatningsbetingende.
- (23) B har nedlagt slik påstand:

”1. Lagmannsrettens dom pkt. 1 og 2 stadfestes.

2. B tilkjennes saksomkostninger for samtlige retter.”

- (24) Mitt syn på saken:
- (25) Jeg er kommet til at anken må føre frem, slik at kommunen frifinnes.
- (26) Jeg ser først på hva tvangsepisoden 4. juli 2000 nærmere innebar. Hendelsen er som nevnt beskrevet i en klage 14. juli 2000 til Fylkesmannen i Aust-Agder fra en av de andre ansatte i X. Det heter der:

”Vi hadde vært på tur, 3 beboere og 3 personale. Da vi kom tilbake til boligen og gikk ut av bussen, bøyd beboer C hodet og beit et lite hull i T-skjorta si. Dette fikk hans primærkontakt B til å ta et såkalt politigrep på hånden til C og bøye den opp bak ryggen hans. C ble på denne måten tvunget til å bøye seg dobbelt og ga fra seg et skrik av smerte.

Primærkontakt B dyttet så C foran seg bort til en kasse som står på gårdsplassen og kommanderte han til å sette seg opp på denne. B tok så tak i T-skjorta til C og reiv den av ham. Samtidig gav han C muntlig refs.

(Å rive klær er et avvik som er beskrevet i miljøpermen til C. Om C gjør dette, skal det ignoreres.)

Denne episoden er et klart lovbrudd, jfr. Lov om sosiale tjenester kap. 6 A.

Videre er det brudd på de miljøregler og prosedyrer som er knyttet opp rundt atferdsavvikene til C.

Som personale er det også vondt å være vitne til at slike overgrep blir begått.”

- (27) Den faktiske beskrivelsen i denne klagen er i hovedsak i samsvar med Bs egen beskrivelse i en ”Melding om skadeavvergende tiltak i enkelttilfeller etter lov om sosiale tjenester §6-4a” som han undertegnet 5. september 2000. B har heller ikke benektet at han overtrådte reglene i sosialtjenesteloven kapittel 6A.
- (28) Jeg ser det som klart at tvangsbruken var i strid med reglene i sosialtjenesteloven kapittel 6A, som var trådt i kraft 1. januar 1999. Jeg nevner at disse reglene fra 1. januar 2004 er erstattet av et nytt kapittel 4A i sosialtjenesteloven, men uten at vilkårene for bruk av tvang og makt er ment endret innholdsmessig, se Ot.prp. nr. 55 for 2002–2003 side 57. Etter § 6A-4 kunne tvang og makt bare brukes når det var ”nødvendig for å hindre eller begrense vesentlig skade i en konkret faresituasjon”. Fare for vesentlig skade, eller noen konkret faresituasjon, forelå ikke her, hvor det gjaldt riving av en T-skjorte. At riving av tøy var et vedvarende problem for C, kan ikke endre det. Jeg viser her også til at i ”Regler for atferdsavvik med tiltak” som var satt opp for behandlingen av ham, het det på tidspunktet for tvangsepisoden om riving av tøy: ”Ingen bestemt konsekvens, minst mulig oppmerksomhet”. Noe senere ble dette endret til ”Ignoreres, minst mulig oppmerksomhet”, uten at jeg kan se at denne endringen har betydning. Jeg peker videre på at § 6A-3 fastsatte som grunnvilkår at tvangstiltak bare kunne brukes når det var ”faglig og etisk forsvarlig”, at det skulle legges ”særlig vekt på graden av inngrep i tjenestemottakerens integritet eller verdighet”, og at inngrepene ikke måtte ”gå lenger enn det som er nødvendig for formålet”. Også § 6A-3 må anses overtrådt ved bruken av politigrep og dytting i situasjonen med riving av en T-skjorte.
- (29) Mens partene altså er enige om at tvangsepisoden var et lovbrudd, er de uenige om hvor alvorlig det skal anses som, og også om hvilken arbeidsrettslig reaksjon det kunne gi grunnlag for. Jeg slår først fast at jeg ser tvangsepisoden som en klar overtredelse av sosialtjenestelovens regler. I vurderingen av arbeidsrettslige konsekvenser legger jeg vekt på at psykisk utviklingshemmede har et særlig behov for vern mot overgrep fra personer som er ansatt som hjelpere for dem. Dette har sammenheng med at det kan være tale om bruk av tvang i den psykisk utviklingshemmedes bolig, tvangen kan utøves mens beboeren er alene med den ansatte, og beboeren selv vil ofte mangle forutsetninger for å klage eller ta opp problemet på annen måte. Den psykisk utviklingshemmede kan – som i vår sak – ha en utfordrende atferd, men dette er samtidig noe som gir grunn til å stille særlig strenge krav til de ansatte.
- (30) I en arbeidsrettslig vurdering taler det til Bs fordel at han hadde arbeidet som hjelpepleier i kommunen i syv år, og vært primærkontakt for C i fem år, uten at det var rapportert om andre regelbrudd. Men kommunen har ansvaret for å sikre at psykisk utviklingshemmedes vern etter sosialtjenesteloven blir en realitet, og jeg ser det ikke som tvilsomt at kommunen måtte reagere overfor B som følge av tvangsepisoden. Hvilken reaksjon kommunen ville hatt grunnlag for ensidig å beslutte, ser jeg likevel ikke tilstrekkelig

grunn til å gå nærmere inn på. Etter min mening måtte nemlig spørsmålet om hvilken arbeidsrettslig reaksjon episoden gav grunnlag for, i alle fall kunne fortone seg som så tvilsomt og vanskelig at det gav grunn for kommunen til å forhandle om en løsning med omplassering, slik det ble gjort. Jeg nevner her for ordens skyld at det er enighet om at B var ansatt i X, ikke i kommunen mer generelt, slik at en ensidig beslutning fra kommunen om omplassering måtte vært sett på som en endringsoppsigelse. – Som jeg skal begrunne nærmere, mener jeg at både kommunens fremgangsmåte og hva omplasseringen går ut på, gjør at den avtalen man kom frem til, må stå seg.

- (31) Det foreligger, etter det jeg vet, verken høyesterettspraksis eller juridisk litteratur som spesielt gjelder anvendelsen av avtaleloven § 36 overfor avtaler om omplassering av arbeidstakere på grunn av begåtte feil e.l. I litteraturen har man imidlertid drøftet det noe parallelle spørsmålet om gyldigheten av avtaler om oppsigelse fra arbeidstakeren selv på en slik bakgrunn. Jeg viser særlig til Fougner, Holo og Friberg: Arbeidsmiljøloven, 8. utgave side 590–591. Her pekes det blant annet på at slike avtaler kan ha gode grunner for seg, og at bare der det ikke var grunnlag for oppsigelse fra arbeidsgiverens side, kan det være spørsmål om å kjenne avtalen ugyldig. I situasjoner der det er tvilsomt om arbeidsgiveren kunne gå til oppsigelse, legges det opp til en bred vurdering, der "... arbeidstakers stilling [vil] spille inn, virksomhetens art, den tid arbeidstakeren fikk til å områ seg, spørsmålet om rådgiver har vært benyttet, og endelig må det legges vekt på hvor lang tid det har gått fra egenoppsigelsen til den senere trekkes tilbake".
- (32) Disse synspunktene mener jeg gir veiledning også i forhold til avtaler som går ut på omplassering. Det er likevel et viktig moment – som tilsier at omplasseringsavtaler lettere må stå seg – at en omplassering vanligvis må sees som langt mindre drastisk enn en oppsigelse. Slike avtaler kan ofte være en hensiktsmessig måte å løse konflikter på, og spare både arbeidstakeren og arbeidsgiveren for følelsesmessige påkjenninger og økonomisk risiko. Man må riktignok være klar over at særlig arbeidstakeren vil kunne føle seg utsatt for et press, noe som vil være et moment i vurderingen av avtalens gyldighet. Men utgangspunktet må være at det kreves ganske mye for ugyldighet etter avtaleloven § 36, og at partene har risikoen for sine egne forutsetninger.
- (33) Ved vurderingen av vår sak i forhold til avtaleloven § 36 har det for det første betydning hva slags fremgangsmåte kommunen fulgte for å nå frem til omplasseringsavtalen. Partene er til dels uenige om hva som faktisk skjedde, noe som reiser spørsmål om vurderingen av de forskjellige bevismidlene – særlig hva parter og vitner har forklart på forskjellige tidspunkter, i forhold til dokumentbevis – særlig møtereferater. Det er tale om et saksforhold som nå ligger fire år tilbake i tiden, og også da lagmannsretten behandlet saken, var det gått over tre år. I en slik situasjon mener jeg at møtereferater som partene den gang undertegnet, må få en særlig vekt, mens det må få mindre betydning enn ofte ellers at parter og vitner har forklart seg direkte for lagmannsretten, mens bevisføringen for Høyesterett er middelbar.
- (34) Kommunens reaksjon overfor B startet ved at soneleder D, som hadde fått kopi av klagen fra Bs kollega, ved brev 1. august 2000 innkalte B til et møte 28. august. Det ble opplyst i brevet at han kunne ha med seg en tillitsvalgt hvis han ønsket det. I møtet deltok foruten D og B også pleie- og omsorgssjef E. Et kort referat fra møtet, undertegnet av deltakerne 22. og 25. september 2000, viser at B vedgikk at han hadde gått for langt i tvangsepisoden, og at omplassering ble diskutert. Det heter blant annet:

”Soneleder innledet med å henvise til brevet og lov om sosiale tjenester kap. 6A. Loven inneholder rettigheter for og begrensning og kontroll med bruk av tvang og makt m v overfor enkelte personer med psykisk utviklingshemming. B kjenner loven og var klar over at han hadde gått for langt da han holdt C.

På møte diskuterte vi forskjellige alternativer til løsning blant annet mulighet for å bytte arbeidsplass.”

- (35) Noe senere orienterte D B om en ledig hjelpepleierstilling på Y, som er et kommunalt botilbud for personer med psykiske lidelser, og B hadde en samtale med avdelingslederen der. Det ble så holdt et nytt møte 18. september 2000, der D møtte for kommunen, og B møtte sammen med en tillitsvalgt. Av referatet fra dette møtet, som også er undertegnet av deltakerne 22. og 25. september, går det frem at B ikke var helt fornøyd med hjelpepleierstillingen på Y, men at han likevel godtok omplasseringen. Det heter:

”Det henvises til møte 28.08.00 hvor det ble diskutert muligheter for B til å bytte arbeidssted. Soneleder orienterte om at hun hadde undersøkt muligheter for å bytte arbeidssted.

B er ansatt i en 100% stilling.

Det som pr. d.d. er ledig av stillinger i 100% er en nyopprettet stilling som hjelpepleier/omsorgsarbeider i avd.A i Y sone. B har tidligere fått muntlig melding om denne stillingen og hadde etter avtale vært og snakket med avd. leder F om stillingen. Etter orienteringen om arbeidsoppgavene gav B uttrykk for at han kunne ønske seg en stilling som gav flere utfordringer. Vi diskuterte dette og soneleder gav uttrykk for at utfordringen blir å se mulighetene i den nye stillingen.

Selv om dette ikke er Bs ønskestilling, ble han orientert om at det er denne stillingen A kommune kan til by han nå. Samtidig ble han oppfordret til å følge med på stillinger som blir ledige. Blant annet vil det bli lyst ut ledige stillinger på det nye Z tun.

Under disse forutsetninger aksepterte B å ta i mot stillingen som hjelpepleier/omsorgsarbeider 100% stilling i avd. A i Y sone. Han tiltrer i stillingen 02.10.00.”

- (36) Jeg kan ikke se at det er grunn til kritikk av noen betydning overfor kommunens fremgangsmåte. Jeg viser til at B fikk innkalling til møtet 28. august i god tid, med beskjed om at han kunne ha med seg en tillitsvalgt. Muligheten for omplassering ble diskutert i dette møtet. B ble så orientert om stillingen på Y, og han snakket med avdelingsleder der før avtalen om omplassering ble inngått i møtet 18. september, der han møtte sammen med en tillitsvalgt. Han fikk rikelig tid til å fremstille sitt syn på tvangsepisoden og til å områ seg; det var ikke tale om noen overrumpling eller noe utilbørlig press.
- (37) Jeg kan heller ikke se at innholdet av avtalen gir grunnlag for å sette den til side som ugyldig. Også stillingen på Y var en hjelpepleierstilling, og den hadde samme lønnplassering som den i X. Lønnen ble faktisk høyere i X fordi det var flere nattevakter der, men det kan ikke innebære at omplasseringen kan sees som noen degradering. Kommunen gjorde det i møtet 18. september 2000 og senere på høsten også klart at B kunne søke på andre stillinger i kommunen som måtte bli ledige, og han gikk i juni 2001 over i en stilling i hjemmesykepleien.
- (38) Min konklusjon er, som det har fremgått, at det ikke er grunnlag for å sette omplasseringsavtalen til side etter avtaleloven § 36. Konklusjonen kan ikke bli en annen i forhold til de to andre grunnlagene som B nå har anført – avtaleloven § 33 og læren om bristende forutsetninger. Erstatning er da ikke aktuelt, og kommunen må frifinnes.

- (39) Anken har ført frem. Saken har imidlertid reist et prinsipielt spørsmål som ikke har vært behandlet av Høyesterett tidligere, og jeg er kommet til at saksomkostninger ikke bør tilkjennes for noen instans.
- (40) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. A kommune frifinnes.
2. Saksomkostninger tilkjennes ikke for noen instans.

(41)	Dommer Matningsdal:	Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
(42)	Dommer Støle:	Likeså.
(43)	Dommar Utgård:	Det same.
(44)	Dommer Gjølstad:	Likeså.

- (45) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. A kommune frifinnes.
2. Saksomkostninger tilkjennes ikke for noen instans.